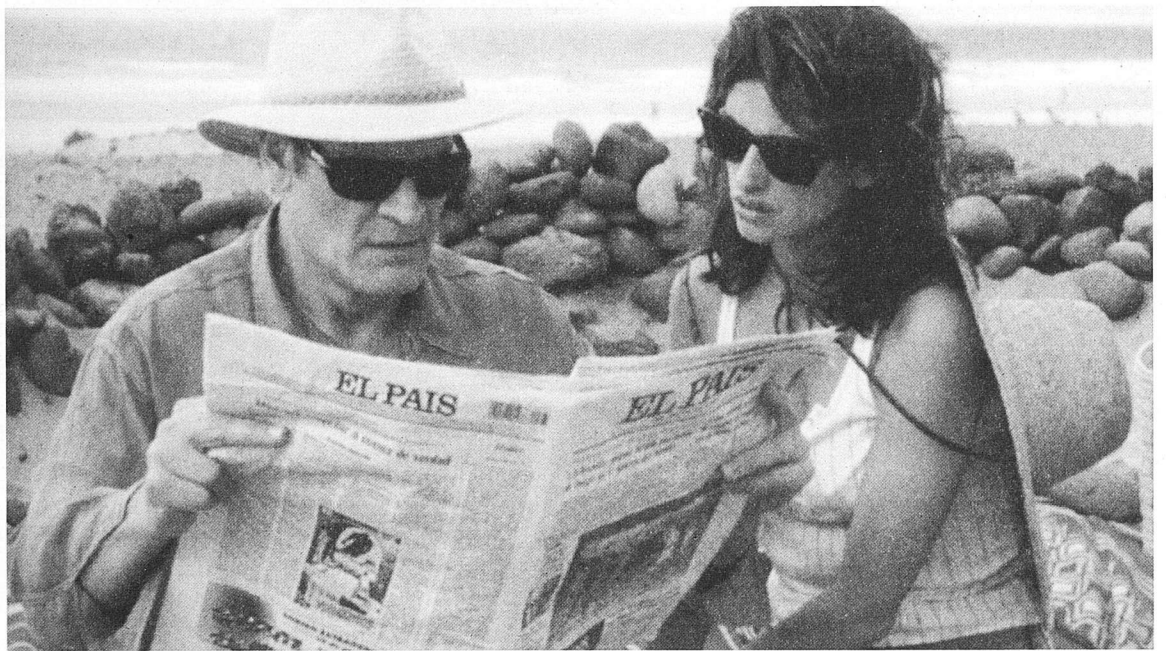
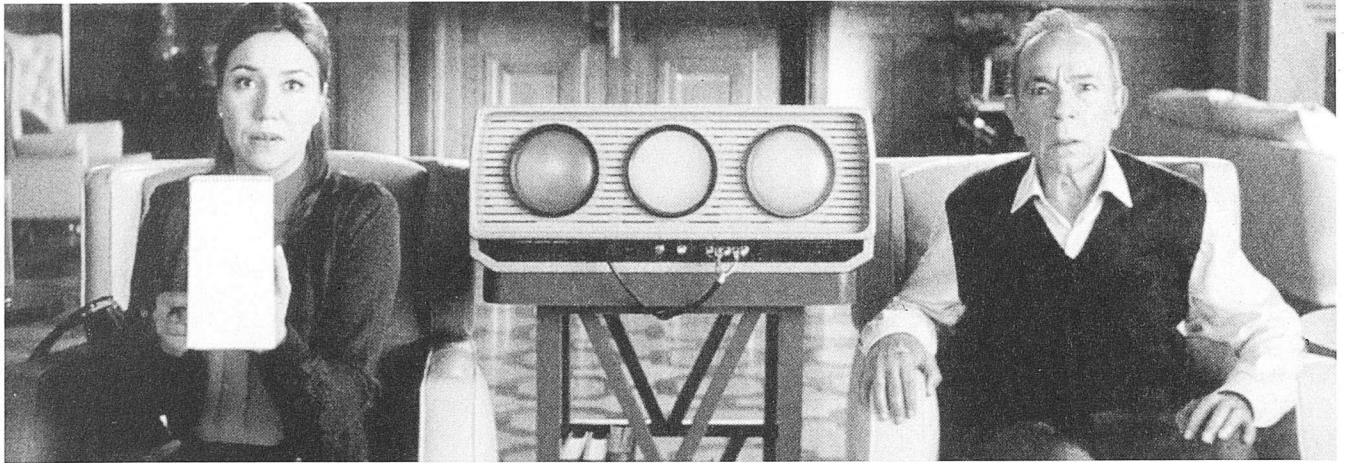


Conté *Los abrazos rotos* una eloqüent seqüència, a la qual per mitjà d'un lent *tràveling* la pantalla se'ns va revelant poc a poc plena de fotografies trossejades, estratègicament disposats els bocins per a compondre un puzzle al qual, no obstant, no hi encaixen cap de les peces. Si no és, en tot cas, com a conjunt, a mode de bell mosaic visual. I un diria que aquest pla ve a proposar-se com una metàfora del cinema de Pedro Almodóvar, almenys pel què fa referència al d'uns anys ençà. Tot i que podria ser que es tractés ja des d'un principi del *trencaclosques* mateix, només que la composició estava conformada llavors per un número menor de fragments i més irregulars, en què algunes de les imatges destacaven per damunt les altres amb una brillantor inusitada.

Gustavo Martín Garzo —capturat el seu interès per la mateixa seqüència— interpretava des de les pàgines d'*El País* que entre aquestes instantànies fraccionades a penes si hi havia "una relació de causalitat, com fragments aïllats que parlessin de la profunda manca de sentit de la vida". Podríem igualment pensar que remetien en realitat als "abrazos rotos" del títol, a causa de la fatalitat o del destí, que el director (el de la ficció) intentarà recompondre "a les palpentes", amb aquell afany il·lusori pel qual tots hem fantasiejat algun cop amb recuperar el passat.

No obstant, aquesta mateixa falta de causalitat de la qual ens parla Martín Garzo (encara que en un sentit diferent), podem trobar-la en la majoria de pel·lícules d'Almodóvar, com si el seu cinema estigués configurat a còpia de moments-força, intuïcions fulgurants a les quals els faltés tot i així l'enganxall que haurà de convertir-les en un relat diacrònic, enllaçats llavors els trossos per mitjà d'aquesta inexorable successió de conseqüències amb què ens obsequia la vida, en funció de les opcions escollides o de les que un bon dia varem desestimar. Hi ha sempre alguna cosa de fals, d'impostat en les seves històries, d'excessivament calculat. Com l'obra de un demiürg condemnat a controlar cadascun dels seus plans, sense poder lliurar-se totalment al flux del corrent narratiu, (qüestió que, sigui dit de pas, podria solucionar-se amb un bon guió adaptat, si bé llavors per a alguns ja no estariem parlant de cinema "d'autor")

I no obstant, *Los abrazos rotos* és pròdiga en intuïcions fulgurants que creuen el seu metratge, com la del coit sota els llençols —amb l'aspecte de sudaris a l'estil de Magritte— que ens parla de l'amor-asfíxia, de genuïna semblança amb la mort, malgrat la protagonista pareixi gaudir-lo tant com el sofreix, per aquella condició humana susceptible en cada moment de transformar els afectes en el seu contrari. No menys brillants visualment són els negatius dels ossos trencats, a causa de l'excés en



l'abraçada, com radiografies del costat obscur de l'ànima. O, finalment, aquella seqüència ja tantes voltes comentada, malgrat el recent de la seva estrena, en la qual el director cec rastreja amb les puntes dels dits en el buit, intentant atresorar un instant perdut ja per a sempre. Seqüència destinada a humitejar els lacrimals i fins i tot al flamejar de mocadors a la platea, com qui en premia l'oportunitat, si no fos perquè per a produir-se tal prodigi és necessari que la narració ja et vingui duent de la mà des d'abans, i no com qui es veu sorprès de sobte per un descobriment a la vora del camí.

Contribueix als mèrits de la cinta la bellesa, lluminosa, de Penélope Cruz, de qui el director és capaç d'extreure'n or, o, com a mínim, el seu reflex, quan aconsegueix robar-li una forta semblança amb Audrey Hepburn; aquest experiment d'alquímia que tants han vingut intentant a costa de tantes, des de la desaparició de l'artista, si bé la resplendor daurada sempre deixava intuir al capdall l'esmoreïda patina del plom.

I ¿per què —cabria preguntar-se llavors— amb una profusió tal d'encerts parcials, la pel·lícula aca-

ba per avorrir, fins el punt que deixin d'interessar-nos els avatars dels seus personatges, ja sigui que visquin sota el volcà o presos d'una frenètica pre-determinació projectada des del passat?

A còpia d'eliminar les seves celebrades gràcies i de controlar, en un esforç de contenció, els canvis de to, aquest cineasta ha aconseguit la seva pel·lícula més europea fins al moment, la més compacta, la menys almodovariana (segons una definició que hauré de sentir sovint a propòsit d'aquesta cinta).

Molt millor dotat per a la composició d'imatges i el disseny creatiu, més proper a la troballa visual que a la profunditat i coherència narrativa, Almodóvar ha anat confeccionant-se una mena d'estil, per la força del desig i el procediment d'acumular un major nombre de peces —cada cop més homogènies— en aquest jeroglífic desembastat d'encerts en què consisteix el seu cine. Potser arribi el dia en què veiem multiplicar-se tant els fragments davant els nostres ulls, com perquè s'esvaeixin els seus contorns fins omplir finalment el requadre amb una única imatge. Un cop trobat l'engrut, ja res no haurà d'impedir que emergeixi a la fi el relat perfecte. ■